

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobce Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola ve věci žalobce: **V. S.** , narozen, bytem, , zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem v Písku, Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **ministr vnitra**, se sídlem Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 19.5.2015, č.j. MV-1251-23/KM-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25.11.2014 č.j. OSZ-141178-31/D-Br-2014, jímž byl podle § 157, § 158, § 165 a § 166 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění ke dni 1.12.2009 (dále jen „zákon o služebním poměru“) žalobci ke dni 1.12.2009 přiznán výsluhový příspěvek ve výši 23.345 Kč, od 1.1.2011 ve výši 23.801 Kč, od 1.1.2012 ve výši 23.992 Kč, od 1.1.2013 ve výši 24.100 Kč, od 4.12.2013 ve výši 10.554 Kč a od 1.1.2014 ve výši 10.576 Kč (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.11.2014“).

Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost jak napadeného rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu v I. stupně, žalobce spatřoval v tom, že služební funkcionář neuvedl důvody vydání rozhodnutí, ani z jakých podkladů při rozhodování vycházel. Žalobce postrádal zejména

popis, jak služební funkcionář konkrétně postupoval při stanovení výluhového příspěvku. Uvedl, že obecný mechanismus výpočtu použitý v daném případě je nedostatečný, neboť neobsahuje konkrétní úvahy a slovní vyjádření výpočtu služebního funkcionáře, což způsobuje nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí.

Dále žalobce namítl, že žalovaný porušil procesní předpisy, přičemž tato porušení mají vliv na nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Žalobce poukázal na nesprávné závěry žalovaného ve věci práva žalobce jako účastníka řízení na seznámení se s podklady pro rozhodnutí a umožnění mu se k těmto podkladům vyjádřit. Žalobce odkázal na judikaturu k této problematice s tím, že právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním je jedno ze základních procesních práv účastníka správního řízení garantované čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Nakonec žalobce namítl, že rozhodnutí je vadné, neboť absentuje doplňující výrok o doplatku výluhového příspěvku. Orgán I. stupně totiž již dříve rozhodoval o přiznání výluhového příspěvku žalobci, konkrétně rozhodnutím ze dne 15.12.2009 č.j. OSZ-141178/V-Že-2009 (dále také jako „rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15.12.2009“), kdy toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno ministrem vnitra jako odvolacím orgánem rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č. 48/2010. Obě tato rozhodnutí však byla následně zrušena rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23.10.2013 sp. zn. 9 Ad 12/2010. Jelikož následně vydané rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.11.2014 pak žalobci přiznává vyšší výluhový příspěvek, než rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15.12.2009, má žalobce za to, že pozdější rozhodnutí má obsahovat rovněž výrok o doplatku konkrétní částky. V daném případě se podle žalobce lze jen domnívat, že onen doplatek představuje částka 78.329 Kč poukázaná na účet žalobce, přičemž na konci odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.11.2014 je přesně tato částka označena jako „výluhový příspěvek za dobu od 1.12.2009 do 30.11.2014“. Tato nejasnost podle žalobce způsobuje rovněž nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí. Žalobce rovněž namítl vnitřní rozpor napadeného rozhodnutí spočívající v tvrzení žalovaného, že absence doplňujícího výroku o doplatku je ověřena dlouholetou aplikační praxí, která nebyla v případných sporech o výši výluhového příspěvku zpochybněna a praxe takový postup ani nezná. Žalobce dále nesouhlasil s názorem žalovaného, že se z jeho strany jedná o požadavek přepjatě formalistický. V závěru žaloby pak žalobce rozebral náležitosti rozhodnutí s důrazem na určitost výroku, z něž musí být zcela zřejmá vůle správního orgánu a především musí být jasné právní účinky, které má správní rozhodnutí vyvolat. Nezbytnost výroku o doplatku žalobce dovozuje ze zcela zjevné vůle správního orgánu I. stupně přiznat žalovanému rozdíl mezi dříve a později přiznaným výluhovým příspěvkem. Rovněž namítl, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání. Z uvedených důvodů je napadené rozhodnutí (resp. také rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.11.2014) nezákonné.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že shodné námitky byly žalobcem uplatněny již v odvolacím řízení proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.11.2014. Námitky žalobce přitom byly vypořádány v plném rozsahu v jednotlivých člancích napadeného rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrzeno. Právní názor žalovaného na žalobou namítanou nedostatečnost napadeného rozhodnutí je obsažen v napadeném rozhodnutí, na které žalobce v podrobnostech odkázal. Námitky žalobce jsou účelové a není zde dán žádný zákonný důvod, pro který by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno. Žalovaný neshledal jak v napadeném rozhodnutí, tak v řízení správního orgánu I. stupně takové vady, které by mohly mít vliv na správnost nebo zákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na to žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta v plném rozsahu.

Při jednání účastníci řízení s obdobnou výše uvedenou argumentací setrvali na svých procesních stanoviscích.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 15.12.2009 byl žalobci počínaje dnem 1.12.2009 přiznán výsluhový příspěvek ve výši 22.068 Kč měsíčně, který byl stanoven z hrubého měsíčního služebního příjmu za rok 2008, který činil 44.136 Kč. V odvolání podaném proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal, že výše rozhodného služebního příjmu nereflexuje všechny jeho složky. Žalobci totiž nebyly proplaceny přesčasové práce v rozsahu do 150 hodin ročně v letech 2007-2009. Odvolací orgán, tj. ministr vnitra, svým rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č. KM-48/2010 odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí ministra vnitra napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, přičemž rozhodnutí bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23.10.2013 č. j. 9 Ad 12/2010-101-105 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, aby správní orgán I. stupně znovu rozhodl. Rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra České republiky ze dne 2.12.2013 č. j. OSZ-141178-12/D-Pc-2013 byl žalobci dnem 4.12.2013 přiznán starobní důchod ve výši 13.546 Kč. S ohledem na tuto skutečnost pak byla upravena výše výsluhového příspěvku od tohoto data. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce rovněž odvolal. Následně byla v samostatném řízení vedeném ředitelem Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje rozhodnutím ze dne 18.8.2014, č. ŘKŘ-4654/2014, v právní moci dnem 21.8.2014, vyřešena předběžná otázka o doplacení odpracovaných přesčasových hodin, a to zcela ve prospěch žalobce. Odchodné bylo po přepočtu přiznáno ve výši 280.134 Kč (původně 264.816 Kč). Doplatek za práci přesčas byl přiznán za rok 2007 za 126 hodin ve výši 28.160 Kč, za rok 2008 za 150 hodin ve výši 32.000 Kč a za rok 2009 za 150 hodin ve výši 33.476 Kč. A doplatek náhrad za dovolenou ve výši 159 Kč.

Výsledkem předcházejících řízení pak bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.11.2014, kdy žalobci byl přiznán výsluhový příspěvek

- ke dni 1.12.2009 ve výši 23.345 Kč,
- od 1.1.2011 ve výši 23.801 Kč,
- od 1.1.2012 ve výši 23.992 Kč,
- od 1.1.2013 ve výši 24.100 Kč,
- od 4.12.2013 ve výši 10.554 Kč a
- od 1.1.2014 ve výši 10.576 Kč.

V odůvodnění pak správní orgán I. stupně uvedl, že hrubý služební příjem za kalendářní rok 2008 činí 46.689 Kč a průměrný hrubý služební příjem za předchozí 3 roky (2006-2008) činí 38.541 Kč, přičemž jednotlivé složky zahrnuté do hrubého služebního příjmu jsou dále rozepsány. Výpočet výměry výsluhového příspěvku je pak stanoven jako 50 % průměrného hrubého služebního příjmu za předchozí kalendářní rok, tedy z částky 46.689 Kč, tj. 23.345 Kč. Jednotlivé následné položky výroku správní orgán I. stupně byly odůvodněny odkazem na jednotlivé vyhlášky, kterými se „základní“ výsluhový příspěvek zvyšuje příslušnou procentní sazbou. Částka výsluhového příspěvku od 4.12.2013 pak byla zdůvodněna skutečností, že od tohoto data byl žalobci přiznán starobní důchod. Při souběhu starobního důchodu a výsluhového příspěvku je pak příspěvek přiznán pouze co do výše jejich rozdílu. V závěru odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že výsluhový příspěvek za dobu od 1.12.2009 do 30.11.2014 činí 78.329 Kč.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce včasné odvolání, v jehož doplnění stejně jako v podané žalobě namítl, nepřezkoumatelnost rozhodnutí, protože z něj není patrné, z jakých podkladů správní orgán I. stupně vycházel a jaké skutečnosti právně posoudil. Namítl také, že před vydáním rozhodnutí nebyl seznámen s podklady. A nakonec také stejně jako v žalobě neúplnost výroku, tj. úplnou absenci doplňujícího výroku o doplatku výsluhového příspěvku.

O podaném odvolání rozhodl ministr vnitra žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19.5.2015, kdy odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.11.2014 potvrdil. Odvolací

orgán zdůraznil, že v odvolacím řízení byla vzata v úvahu skutečnost, že podrobné úvahy a výpočty průměrného hrubého služebního příjmu byly provedeny ve shora uvedeném rozhodnutí o přepočtu odchodného (rozhodnutí ze dne 18.8.2014 č. ŘKRŘ-4654/2014), přičemž žalobce proti tomuto rozhodnutí, resp. těmto výpočtům, nijak nebrojil. Správní orgán I. stupně rozhodoval pouze o výluhovém příspěvku, při jehož výpočtu vycházel z hrubého služebního příjmu. Není však oprávněn jakkoliv přezkoumávat jednotlivé složky hrubého služebního příjmu a při výpočtu výsluhového příspěvku je pro něj výše hrubého služebního příjmu závazná. Podle odvolacího orgánu pak správní orgán I. stupně jednoznačně vymezil průměrný hrubý měsíční služební příjem a vyhodnotil, který je pro žalobce výhodnější (zda za předchozí kalendářní rok nebo za předcházející 3 roky). Dále pak i stanovil způsob, jakým k jednotlivým položkám výroku dospěl. V odůvodnění rozhodnutí přitom uvedl všechny údaje relevantní pro rozhodování. Další zdůvodnění podrobností o způsobu zjištění jednotlivých složek služebního příjmu pak více nezdůvodňoval, neboť o těchto již bylo dříve pravomocně rozhodnuto. Námitku žalobce ohledně chybějícího výroku o doplatku výsluhového příspěvku seznal žalovaný jako přepjatě formalistickou s tím, že není v aplikační praxi správního orgánu I. stupně konkrétní výši doplatku přímo ve výroku rozhodnutí vymezovat. Jediná námitka žalobce, které žalovaný přisvědčil, byla ohledně neumožnění seznámení s podklady pro rozhodnutí před rozhodováním správního orgánu I. stupně. Toto však nebyla podle žalovaného taková vada, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí s odkazem na § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru. Žalovaný nad to odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009 č.j. 3 Ads 22/2009-70, ze kterého vyplývá, že takového pochybení nalézacího orgánu lze zhojit v odvolacím řízení. Podle žalovaného tak tato vada byla zhojena nejpozději dne 8.4.2015, kdy bylo žalobci, resp. jeho zástupci, umožněno nahlédnout do spisového materiálu v plném rozsahu a žalobce tak mohl svá práva uplatnit v maximální možné míře.

Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále též jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V první řadě se soud zabýval žalobcovou námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů a neúplnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí ze dne 25.11.2014 je rozhodnutím služebního funkcionáře o přiznání výsluhového příspěvku podle zákona o služebním poměru. Způsob výpočtu příspěvku a okolnosti mající vliv na jeho výši jsou obsaženy v ustanoveních § 155 - §168 zákona o služebním poměru. Rozhodnutí podle tohoto zákona musí a) být v souladu s právními předpisy, b) být vydáno příslušným služebním funkcionářem, c) být dostatečně obsahově určité, d) obsahovat předepsané náležitosti a e) mít vždy písemnou formu. Náležitosti rozhodnutí jsou pak uvedeny v ustanovení § 181 odst. 3 tohoto zákona, podle kterého rozhodnutí obsahuje výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu). Dále obsahuje jméno, příjmení, datum narození, případně evidenční číslo, služební hodnost a hodnostní označení nebo hodnost účastníka, kterého se týká, datum vydání rozhodnutí, jméno, příjmení, služební hodnost, hodnostní označení nebo hodnost a podpis služebního funkcionáře, který ve věci rozhodoval, a otisk razítka bezpečnostního sboru se státním znakem. Osobní údaje příslušníka zpravodajské služby mohou být uvedeny v rozsahu umožňujícím zakrytí jeho totožnosti. Výrok rozhodnutí obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění. V odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhověl žádosti účastníka v plném rozsahu. V poučení o odvolání (rozkladu) se uvede, zda je rozhodnutí konečné, nebo zda je možno proti němu podat odvolání (rozklad). Jestliže je možno podat proti němu odvolání (rozklad), poučení obsahuje údaje o tom, od

kterého dne běží lhůta pro podání odvolání (rozkladu), v jaké lhůtě je možno je podat a ke kterému služebnímu funkcionáři se podává.

Soud dané rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.11.2014 hodnotil ve světle shora uvedených zákonných požadavků se zaměřením na konkrétní námitky žalobce. Co se týče výroku tohoto rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že cílem výroku předmětného rozhodnutí je přiznání výsluhového příspěvku žalobci v příslušné výši za současného reflektování následných změn v průběhu času (navýšení příslušnou procentuální sazbou podle vyhlášky, pobírání starobního důchodu žalobcem). Výrok zcela jednoznačně a přehledně obsahuje konkrétní výši výsluhového příspěvku k danému datu. Z tohoto důvodu jej soud považuje za dostatečný. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, výrok rozhodnutí trpí vadou z důvodu absence výroku o doplatku konkrétní částky. V dané věci sice došlo k navýšení výsluhového příspěvku oproti zcela prvnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně v této věci (konkr. rozhodnutí ze dne 15.12.2009), tento fakt však sám o sobě nezakládá povinnost správního orgánu I. stupně o případném doplatku výsluhového příspěvku rozhodnout zvláštním výrokem, resp. absence tohoto výroku nezpůsobuje nezákonnost či nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí. Zákon o služebním poměru ani jiný zákon totiž neukládá výslovnou povinnost v rozhodnutí o konkrétní výši doplatku rozhodnout. Jestliže žalobce poukazoval na jiné rozhodnutí (o doplacení služebního příjmu ze dne 18.8.2014 č. ŘKŘ-4654/2014), v rámci jehož výroku bylo o doplatku konkrétní částky rozhodnuto, soud toto vyhodnotil jako výsledek právě žalobcem na jiném místě kritizované aplikační praxe. Uvedení konkrétní výše nedoplatku je uvedena nad rámec správním orgánem rozhodované věci, zásadně je totiž rozhodováno o výši výsluhového příspěvku v konkrétním období, případný nedoplatek či přeplatek je pak určován na základě početní operace vycházející již z pravomocného rozhodnutí správního orgánu o výši výsluhového příspěvku (tedy po vydání rozhodnutí), nikoliv při samotném rozhodování o jeho výši.

Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak soud hodnotil s ohledem na žalobcovy námitky a uzavřel, že i odůvodnění tohoto rozhodnutí je dostatečné. Správní orgán I. stupně v odůvodnění uvádí, výši hrubého služebního příjmu žalobce, přičemž jednotlivé složky služebního příjmu jsou k relevantním rokům rozepsány. Dále také jednoznačně stanovuje, že žalobci bude výpočet výměry stanoven jako polovina průměrného hrubého služebního příjmu za rok 2008, neboť tato varianta je pro žalobce příznivější (v případě výpočtu z průměru předcházejících tří let by byl výměr nižší). Je tedy zcela zřejmé, jakým výpočtem správní orgán k základu pro výměr výsluhového příspěvku dospěl. Jednotlivé položky jsou rovněž dostatečně odůvodněny s odkazem na příslušné vyhlášky a s ohledem na skutečnost, že žalobce začal pobírat starobní důchod. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů by bylo možné uvažovat tehdy, pokud by rozhodnutí ve svém odůvodnění pouze odkazovalo na podklady jiných správních orgánů a příslušná zákonná ustanovení, aniž by byla uvedena jakákoliv skutková a právní úvaha (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.8.2007 sp.zn. 6 Ads 87/2006). Úvahy obsažené v daném rozhodnutí správního orgánu I. stupně však soud vyhodnotil jako dostatečné, neboť z nich je zřejmé, jak správní orgán při svém výpočtu postupoval. Soud však dává za pravdu žalobci v tom, že poslední věta odůvodnění není formulována správně, neboť v případě této částky se zcela jistě nejedná o „výsluhový příspěvek za dobu od 1.12.2009 do 30.11.2014“, ale pouze o jeho část. Nicméně tato zcela zjevná nesprávnost není vadou, pro kterou by předmětné rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.

Namítl-li žalobce, že je nepřezkoumatelné žalobou napadené rozhodnutí, pak soud odkazuje na soudní judikaturu, podle které lze v první řadě za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považovat rozhodnutí, v němž se správní orgán nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, příp. tak učiní nedostatečně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2006 sp. zn. 2 As 37/2006). V odůvodnění přitom musí být jasně uvedeno, z jakého důvodu považuje správní orgán námitky účastníka za liché, a které skutečnosti vzal při tomto hodnocení za podklad svého rozhodnutí, a podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Pokud žalobce právě absenci takových náležitostí rozhodnutí v žalobě namítl, soud se s touto námitkou neztotožnil. Napadené rozhodnutí zohledňuje všechny námitky uplatněné žalobcem v odvolání. Žalobce ve svém odvolání (podobně jako v žalobě) namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro vágní odůvodnění, ze kterého nejsou zřejmé podklady, ze kterých správní orgán vycházel,

neúplnost výroku rozhodnutí, kdy absentuje výrok o konkrétní výši doplatku a neumožnění žalobci seznámit se s podklady před vydáním daného rozhodnutí. Žalovaný se se všemi námitkami žalobce v napadeném rozhodnutí vypořádal. Částečně mu dal za pravdu ohledně neumožnění seznámení žalobce s podklady před vydáním rozhodnutí. Se zbývajícimi námitkami se žalovaný podle soudu vypořádal dostatečně, kdy v případě absence výroku o doplatku uvedl, že není aplikační praxí správního orgánu I. stupně tento výrok v rozhodnutí doplňovat. Co se týče podkladů pro určení výměru pak žalovaný uvedl, že šlo o výsledek řízení předcházejícímu vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy žalobce proti výši průměrného hrubého služebního příjmu (v té výši, který byl užit pro dané rozhodnutí) nijak nebrojil, naopak v podání ze dne 13.10.2014 adresovanému Krajskému soudu v Českých Budějovicích doslova uvedl, že dne 18.8.2014 došlo k pravomocnému ukončení sporu žalobce. Bylo by i zcela nepochopitelné, kdyby brojil, neboť rozhodnutím ze dne 18.8.2014 č. ŘKŘ-4654/2014 mu byl základ (tj. průměrný hrubý služební příjem) určen přesně podle jeho požadavků uplatněných v přecházejícím řízení.

Ohledně námitky žalobce, že mu nebylo umožněno seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud v argumentaci přisvědčil žalovanému a jeho odůvodnění v napadeném rozhodnutí. Žalobci sice před rozhodnutím nebylo umožněno, aby se s poklady seznámil, nicméně tato vada byla zhojena nejpozději v odvolacím řízení, kdy při jednání dne 8.4.2015 bylo žalobci uplatnění těchto jeho práv v plné míře umožněno, nenastal přitom stav, kdy by pro žalobce bylo rozhodnutí ve vztahu k podkladům rozhodnutí překvapivé. V daném případě se tedy nejedná o vadu řízení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí.

Soud závěrem konstatuje, že otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Z konstantní judikatury vyplývá, že rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při utváření právního závěru, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. Případně je rozhodnutí nepřezkoumatelné také tehdy, když spis obsahuje protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007 č.j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005 č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004 č. j. 5 A 48/2001-47, nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003 č. j. 5 A 156/2002-25). Obdobně judikoval i Ústavní soud, který konstatoval, že soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit a pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Soud pak vycházel ze shora uvedené judikatury i ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí, přitom dospěl k závěru, že z výroků správního orgánu I. stupně lze jednoznačně zjistit, jak orgán ve věci rozhodl, výrok není vnitřně rozporný, přičemž výrok a odůvodnění je možno od sebe rozlišit. V odůvodnění je pak dostatečně ozřejmeno, jak orgán ke svým závěrům uvedeným ve výroku dospěl. Co se týče napadeného rozhodnutí, soud uzavřel, že žalovaný se s odvolacími námitkami žalobce bezezbytku vypořádal. Soud tak s ohledem na výše uvedené námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů neshledal důvodnou.

K žalobním tvrzením ve vztahu k určení výše výluhového příspěvku pak soud konstatuje, že ze strany správních orgánů nedošlo k porušení procesních předpisů, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí nebo rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nakonec ani z žaloby není zřejmé, k jakému jinému výpočtu výluhového příspěvku měl správní orgán I. stupně dospět. Vzhledem k tomu, že v rozhodnutí ze dne 25.11.2014 již byly zohledněny veškeré dříve nezapočítané odpracované přesčasy (zcela ve prospěch žalobce) nemohl by správní orgán I. stupně dospět k výsledku pro žalobce příznivějšímu, a to ani kdyby výpočet podrobněji rozepsal a své úvahy více rozvedl. Není ani zřejmé, jakým způsobem by žalobce mohl ovlivnit výsledek rozhodnutí, kdyby se k podkladům rozhodnutí vyjadřoval (zvláště v případě, kdy hlavní podklad byl upraven zcela v jeho prospěch v předchozím řízení). Z žaloby se rovněž nepodává, že by žalobce nesouhlasil s výší částky 78.329 Kč, která mu podle jeho slov již byla poukázána. Obavu žalobce, že v případě této částky by mohlo být po něm později vyžadováno její vrácení jako bezdůvodného obohacení, má soud za bezpředmětnou. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25.11.2014 má účinky ex tunc, tedy se vztahuje na celé období. V případě hypotetické úvahy, že by snad bylo vydání částky po žalobci někdy v budoucnu požadováno z titulu bezdůvodného obohacení, byl by žalobce na základě pravomocného

rozhodnutí správního orgánu I. stupně oprávněn pohledávku započíst. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela dostačujícím podkladem pro vyplacení výsluhového příspěvku a lze na jeho základě zjistit ve spojení s doklady o jednotlivých výplatách výsluhového příspěvku, kolik správní orgán žalobci již zaplatil a kolik mu případně zaplatit má.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy soud po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 31. října 2017

Mgr. Aleš Sabol v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: K.